

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Івасика Павла Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
19 серпня 2019 року
№ 217-3(II)/2019

Справа № 3-214/2019(4807/19)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Івасика Павла Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Івасик П.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення частини другої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), згідно з якими „у касаційному порядку можуть бути оскаржені ухвали суду першої інстанції про забезпечення позову, заміни заходу забезпечення позову, ухвали, зазначені в пунктах 3, 4, 5, 12, 13, 17, 20 частини першої статті 294 цього Кодексу, після їх перегляду в апеляційному порядку“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що положення частини другої статті 328 Кодексу суперечать частині першій статті 55, частині першій статті 64, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України. Автор клопотання переконаний, що „конституційний принцип забезпечення касаційного оскарження рішення суду гарантує право звернення до суду зі скаргою в касаційному порядку, яке має бути реалізоване, за винятком встановленої законом заборони на таке оскарження“. У переліку ухвал, які можуть бути оскаржені в касаційному порядку, визначеному оспорюваними положеннями Кодексу, не зазначено ухвали про відмову у поновленні строку для пред'явлення виконавчого документа та у видачі дубліката виконавчого документа, проте це, на думку Івасика П.І., не позбавляє особу права на касаційне оскарження відповідної ухвали після перегляду її в апеляційному порядку.

Обґрунтовуючи свої твердження, Івасик П.І. цитує норми Конституції України, Кодексу, посилається на рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення у своїй справі, а саме ухвалу Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 28 листопада 2018 року, постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 12 лютого 2019 року, ухвалу Верховного Суду від 21 березня 2019 року, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтею 55 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що остаточним судовим рішенням у справі Івасика П.І. є ухвала Верховного Суду від 21 березня 2019 року, а конституційну скаргу оператор поштового зв'язку прийняв для направлення до Конституційного Суду України 23 липня 2019 року. Тобто автор клопотання пропустив строк подання конституційної скарги.

Івасик П.І. у конституційній скарзі висловив клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги у зв'язку з несвоєчасним отриманням його представником постанови Восьмого апеляційного адміністративного суду від 12 лютого 2019 року. Проте зазначена постанова не є остаточним судовим рішенням у справі суб'єкта права на конституційну скаргу.

Також автор клопотання просить поновити пропущений строк подання конституційної скарги з огляду на те, що він уже звертався до Конституційного Суду України з аналогічного питання у визначений Законом України „Про Конституційний Суд України“ строк і раніше подану

конституційну скаргу йому повернув 3 липня 2019 року керівник Секретаріату Конституційного Суду України на підставі частини третьої статті 57 вказаного закону. Однак це не може свідчити ні про необхідність поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, ні про дотримання Івасиком П.І. строку її подання, оскільки Законом України „Про Конституційний Суд України“ передбачено можливість повторного звернення до Конституційного Суду України з дотриманням вимог цього закону, зокрема щодо строку подання конституційної скарги.

Таким чином, автор клопотання пропустив строк подання конституційної скарги, встановлений пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а оскільки несвоєчасне її подання не пов'язане з тим, що Івасик П.І. не мав повного тексту остаточного судового рішення у своїй справі, то його клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги на підставі частини третьої статті 77 цього закону є необґрунтованим.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Івасик П.І., стверджуючи про невідповідність Конституції України положень частини другої статті 328 Кодексу, цитує норми Конституції України, Кодексу, посилається на рішення Конституційного Суду України та фактично висловлює незгоду із законодавчим врегулюванням питань касаційного оскарження ухвал суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку, а також із остаточним судовим рішенням у своїй справі. Однак це не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності

оспорюваних положень Кодексу у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене свідчить про те, що суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Івасика Павла Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**